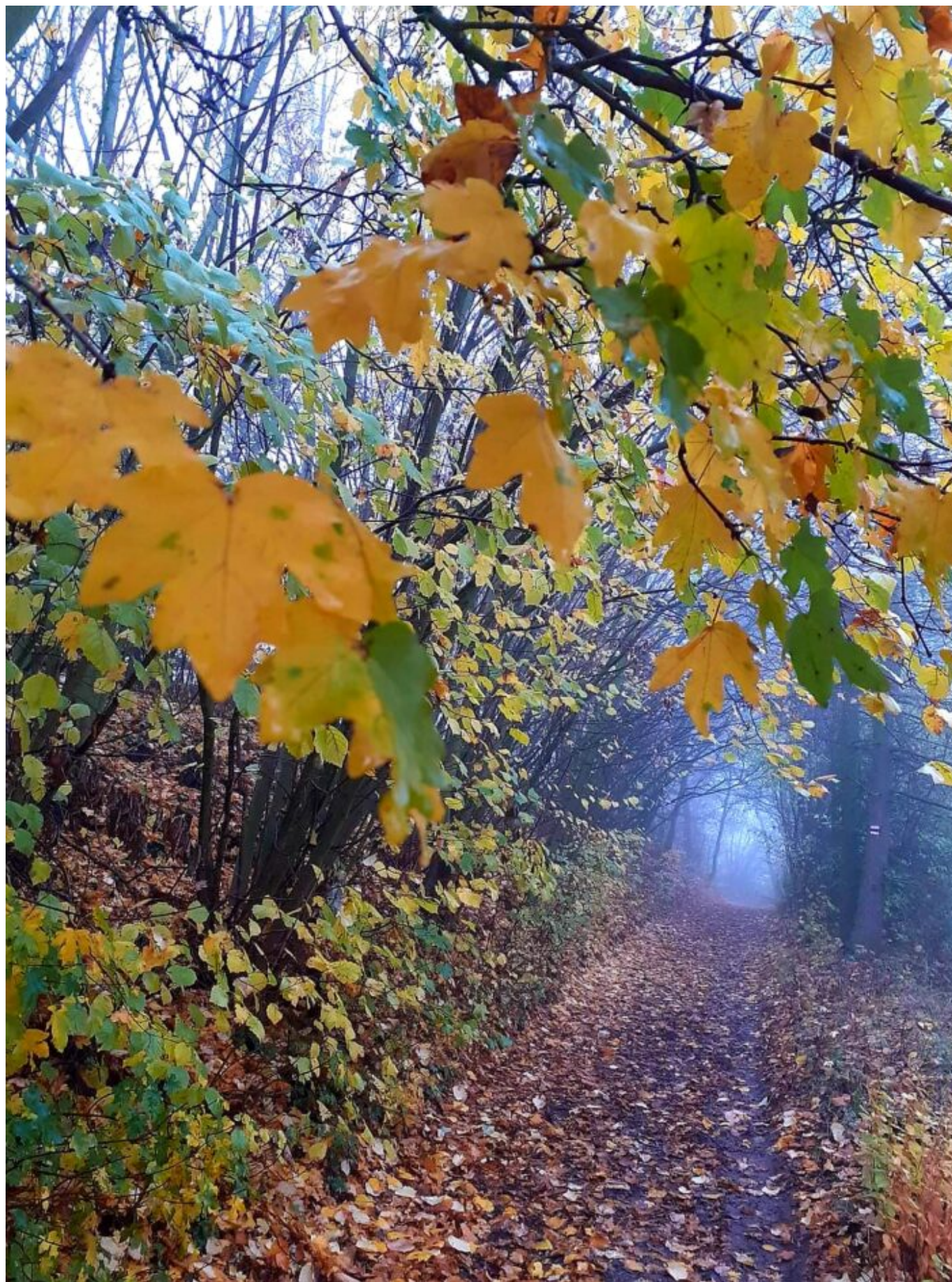

Slavnostní inaugurace Krále králů

Dnešní kázání bratra kazatele Petra Červinského z baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích.

Sestry a bratři,

situace není vůbec jednoduchá, všichni to víme. Nemocnice se kvapem plní. Obdivujeme sestřičky, lékaře a další zdravotní pracovníky, jak to přes rostoucí nápor nemocných zvládají. Jsou to skuteční hrdinové. Ne vždycky ale mohou život zachránit.

Počet zemřelých na milion obyvatel je v Česku dnes v porovnání s ostatními státy vůbec nejvyšší. Každý z nás už určitě víme o někom, kdo zákeřné infekci podlehnul. A co víc, nikdo si nemůže být na 100% jistý, že si příště virus nevybere právě jeho. Strílí od boku a nežádá o povolení ke vstupu.

Jistě, pro naprostou většinu nakažených nemoc smrtelná není a tak není třeba propadat hned panice. Koneckonců, zemřít jednou musíme všichni, jak zpívají Voskovec a Werich: „Život plyne jak voda a smrt je jako moře. Každý k moři dopluje, někdo dříve a někdo později...“

Jenže, co si budeme povídat, smíření se s vlastní smrtelností ještě neznamená, že nás dotek smrti nerozhodí. Jak by ne. Smrt ruší nejen vzájemné vztahy, ale škrtá zesnulému i budoucnost. Už nezažije to, na co se těšil.

Naštěstí na dnešní neděli připadá odstavec z prvního listu apoštola Pavla do Tesaloniky (4,13-18), kde se řeší obdobné téma: Jak se vyrovnat s tím, že zemřeme a nebudeme u toho, až nastane to, na co se celá dlouhá léta těšíme. Na co se křesťané tenkrát tak těšili? Ne, nebyla to promoce vnučky ani svatba vnuka. Těšili se, až se jednou všechno zlé v dobré obrátí a svět se změní k lepšímu. Těšili se, až se na zemi začne žít podle nebeských pravidel, spravedlivě, milosrdně, pravdivě a pokojně. Až králové světa odloží zbraně a odevzdají svou moc králi králů Ježíšovi. Právě u téhle slavnostní inaugurace nechtěl nikdo z nich rozhodně chybět. Problém je v tom, že když jste zrovna nebožtík, nemůžete se velkolepého Ježíšova uvedení do úřadu účastnit.

Tak jak to bude, Pavle? Jak to bude, až pravda a láska zvítězí a zlo se bude muset poroučet? Co když už budeme po smrti? Znamená to, že o ten slavnostní zážitek přijdeme? Ale kdepak, odpovídá tesalonickým křesťanům v dopise apoštol. Hned na to vykreslí podmanivou scénu se zhuštěným sledem tehdy známých obrazů.

Když bude Ježíš v konvoji andělů přijíždět, aby se ujal vlády, až z dálky uslyšíte zvuk houkačky a uvidíte na obloze blikající majáky, půjdete mu honem všichni naproti, nebožtíci nebo živí, a slavnostně ho doprovodíte až na zem! A pak to teprve začne! Nová ústava podle nebeského mustru. Nový věk. Nebe na zemi. Zpívali o tom ostatně už Voskovec s Werichem: „Jen od vás, věřte mi, záleží, kdy přijde čas, kdy pro nás začne nebe na zemi.“ A k té předchozí písničce o smrti jako moři připojují dovětek: „...kdo v životě miluje, ať neztrácí naději.“ Láska umí zázraky.

Tak asi tolik, sestry a bratři, nám chtěl apoštol Pavel připomenout do naší potemnělé covidové současnosti. Ať už se nám přihodí cokoli, a nebo se nic nepříhoda, jedno je jisté: Ten lepší spravedlivější, milosrdnější, pravdivější a pokojnější svět, o který nám jde, nás nemine. Všechno, co jsme kdy udělali z nesobecké lásky, se stane jeho součástí. Jen na nás, věřte mi, záleží, jestli mu půjdeme naproti.

Sestry a bratři, myslím na vás, zejména na ty, kteří marodí, modlím se za vás, a těším se zase na shledanou!